

VÖRÖS ISTVÁN

Jézus a sivatagban

Huszonnegyedik nap

1 Ha jól számolom, több mint három hete vagyok kint a sivatagban. Persze nem számolhatom jól, mert egyáltalán nem számolom.
 2 Nem is azért vagyok kint, mert kint akarok lenni, nem is vagyok kint, bent vagyok, és ott oázisok nyílnak, cédrus-erdők ringanak, bárányhúst eszem, és hozzá édes bort iszom.
 3 Nem is azért vagyok a sivatagban, mert ott akarok lenni, csak mifelénk ilyen a táj, ez van, ha el akarsz vonulni a világ elől. Hogy aztán megtudd, a világ belülről rohan rád.
 4 Nem negyven napot akarok itt tölteni, röviden szólva semennyit.
 5 Azt akarom tisztázni, hogy mért vesztegettem el harminc évet az életemből.

Huszonötödik nap

1 Megint fölkelt a Nap, újabb dátumba léptünk át. Eddig sose tűnt föl, hogy ilyen gyorsan telik az idő.
 2 Az a harminc év nincs elvesztegetve. Attól, hogy nem csináltam semmit, attól, hogy nem tudtam gyerekkorom titkairól, attól, hogy vakon néztem az égre, ostobán az időbe, gyanútlanul a világba,

mindaz nem volt hiábavaló.
 3 Gyerekekre nem szabad bízni a világot, fiatalokra a világmegváltást, középkorúakra a dolgokat.

Huszonhatodik nap

1 Ha csak arra gondolok, még két hét van hátra, és vissza kell mennem az emberek közé, akik eddig kihasználtak, akiket eddig kihasználtam, akkor legszívesebben homokot tömnék a számba, a lelkembe.
 2 Az emberek butasága kihallatszik ide, mint valami szakadékos, sunyi röhögés.
 3 Az emberek gonoszsága fölhallatszik ide, mint a hirtelen éjszakai sakálordítás.
 4 Már tudom, hogy mi mindent kell mondanom nekik. Más irányba fordítom őket.
 5 A rómaiak kivonulnak Jeruzsálemből.
 6 A saját királyunk lemond.
 7 A rabbik hallgatnak, mint aki végre tud valamit.
 8 A nép kiveti magából vad előítéleteit és babonáit.
 9 De ha ez a végtelen, legyőzhetetlen, kiépített és belakott sötétség nem oszlik majd a szavaktól, ha az ima se segít, amivel egyenesen

*belevilágítok buta szemébe,
akkor mi lesz?
Akkor mi?*

Huszonhetedik nap

*1 Mindig más vagyok, attól
függően, mit mondok épp.
2 A forgósél portölcsért hajt erre,
mint valami démon, látom a pofáját is,
sárga foga közül idétlen nyelv
lóg ki, és a lehelete délibáb.
3 Egy meleg légáramlat
fölkapja Jeruzsálemet, az égen
fejfelé megjelennek
az annyira csodált falak, kapuk,
valaki épp szamarat hajt a Sion-hegyen,
a templom egy kis melléktornyára
szokatlanul nagy madár ül.
4 Napok óta nem szóltam egy szót sem.
5 Az árnyékom nem délben
rövid, hanem alkonyatkor.*

Huszonnyolcadik nap

*1 Mi áll az utamba?
Ha tényleg a fiad vagyok,
Atyám, mért akadályozol?
2 Miben, miben, miben
akadályoz egy apa,
aki nem is látható?
3 Szóval nem vállalod
a felelőséget azért,
mert nekem semmi se sikerül?
4 Miben, miben, miben
akadályoz egy isten,
aki nem is látható?
5 Szóval nem vállalod
a felelőséget azért, ami
nekem majd sikerülni fog?*

Huszonkilencedik nap

*1 Názáret volt, ami meghatározott
engem, a csirkepiac hangja éjszaka,
amikor az eladatlan árut hazavitték.
2 És otthon ezek a madarak utoljára*

*átalakultak háziállatokká, egyéniséggé.
3 Most is bennük ismerem magamra:
szótlan kiskakas,
akit a ládák mögött feledtek.*

Harmincadik nap

*1 Názáret volt, ami meghatározta
számomra a világot, völgyeivel,
magabiztos fehér és düledező barna
falaival.
2 Erre most kiderül, hogy gyerekként
még Egyiptomban is éltem.
3 Akkor jöttünk haza,
amikor a szüleim észrevették,
ha nem figyelek oda,
járok a Nílus vizén.*

Harmincegyedik nap

*1 Most már nem Názáret
a világ közepe. De nem
is ez a sivatag, ahol
nem tévedhet a sarus láb
vízi útra.
2 Harmincéves koromig
azt hittem, ismerem
a jövőmet. A jövő most
összeomlott, de mögötte,
a helyén, a romokon
ott áll egy másik jövő,
egy csakugyan jövő,
egy valódi jövő.
3 Abban a jövőben
nem egy kis magabiztos
csavar vagyok, nem
egy apró szög, hanem
épp ellenkezőleg,
lehetőség, amin
keresztülüt a feladat szege,
gyalulatlan gerenda,
ami megtartja a világot,
melynek súlyától a fa
azonnal márvánnyá
ijed, húzódik, büszkül,
hal vagy éppen születik.*

Harminckettedik nap

1 *Se étel, se víz. Se alvás, se ébrenlét. Se én, se más. Se férfi, se nő.*

Se éhség, se szomj.
2 *Se öröm, se félelem.*

Se jó, se rossz.
Se élet, se halál.

Se feltámadás, se megsemmisülés.

3 *Se Ádám, se Káin.*
Se ima, se káromkodás.
Se család, se Isten.

Se egyediül, se tanítványokkal.

4 *Se a jövő, se a múlt.*
Se a jelen, se a most.

Se a sírban, se kívülről.
5 *Között. Között. Között.*

Egy fűszál hajlik ki a sziklarepedésből.

6 *Vagy inkább hajlik be a repedésbe, és nyúl lejjebb, lejjebb, lejjebb.*

7 *Ha gömbölyű lenne a föld, talán szétesne két egyforma darabra.*

Harmincharmadik nap

1 *Múljon el tőlem ez a keserű pohár.*

2 *Vagy valaki mossa ki, és töltse meg vízzel.*

3 *Attól félek, most nem hosszú életre rendelkezem be.*

4 *Ez a 33 nap is gyorsabban telt el, mintha 33 óra lett volna. 33 perc!*

5 *De nem. Ilyen sokat lehetetlen lett volna kibírni.*

Harmincnegyedik nap

1 *Meddig tart ez még? Meddig?*

2 *Már szinte nem is vagyok. Két egymásba akadt ördögcsékér a szelek sziklái között.*

3 *Összekeveredtek, és kioltották egymást, most angyalok kétségbeesett, menekülő szárnytapsolását hallom, hogy csak ne ők, ne ők, ne ők legyenek az elsők, akiknek majd a szemembe kell nézniük.*

Harmincötödik nap

1 *Szelek sziklái. Felhőtlenység szakadéka.*

2 *Árnyék éles oszlopa. Kiáltás levegőbe feldobott és fenn maradt köve.*

3 *Sóhaj finom, szemcsés homokja az éjszakai égen.*

4 *Lélegzet óvatos útja egy felfelé lejtő hegyvidék sziklái között.*

5 *Mennysországi szálkás hajófeneke, mely egész alacsonyan húz el fölöttem a túlvilágmederben. Gálya. A deszkákon pokolszőkevények feltapadt hínára, átkozódás leszakadt rájabőre.*

Harminchatodik nap

1 *Egyetlen imában élek már évek óta. Élek? Egyetlen imában vagyok. Vagyok? Valami vagy valaki van, de belőle az én múlt időbe került.*

2 A mi Atyánk az
én Atyám. Az ima
fia vagyok. A meredeken
tűző nap testvére,
az ima grádicsain
fölkapaszkodok.

3 Egy szélnyi magasban
vagyok. Elrepül egy
keselyű mellettem,
megnéz.

4 Két szél magasban
vagyok. Hosszú, szóke
hajam lobogtatja,
vörös szakállam
a testemhez tapasztja.

5 Három szél magasban
vagyok. Dér fagy
a bajuszomra.

Alattam római katonák
vonulgatnak, mint
a hangyák. Engem
keresnek. Ha most
elkapnának, még mindent
meg lehetne állítani.

6 Négy, öt, hat szél
magasan vagyok.
Aztán már szélcsend.
Itt nincs levegő.

7 A nagy kék gömbbel,
melyen — sose gondoltam
volna — élünk, labdázom.

8 Kezem belemerül
a Csendes-óceán
pocsolyájába.

Kezem belekapar
a Szahara homokjába.

9 A labdát átdobom
a Vénusz és a Mars
közötti kapun. Taps.
És mégse mozog a Föld.

Harminchetedik nap

1 A böjtölést nem lehet
befejezni. Már rég be
kéne. Szinte nem is
vagyok.

2 A nap fénye áttűz
rajtam.

3 Egy barlangban heverek.
A szűk bejáraton
át fejjel lefelé
a szemközti falra vetül
a külvilág.

4 De nincs feje.
Sziklák lógnak.

5 És lent ég kavarog.
Fölvavart, mozdulatlan
semmi. Már-már ehető.

Harmincyolcadik nap

1 El kéne menekülni innen!
De inkább velük maradok.

2 Ha majd a védőangyalom
fölkínálja a világot
e helyett a por- és kő-
fészek helyett,
nemet mondok.

3 Mert szeretem
ezeket a koszos utcákat,
nagyfülű kisgyerekeket,
együgyű szülőket.
Mért pont velük
akarok élni?

4 S ha ide születtem,
miért? Mért nem
lettem római, vagy az ég
madara, sivatagban
bömbölő oroszlán?

5 Mindegyik vagyok is.
De ide lettem szögezve,
mint keresztre
a föllázadt gladiátor.

Harminckilencedik nap

1 A ruhám a nagy melegtől
és hidegtől,
a vacogástól és izzadástól,
a világ határkövein való
csúszástól és mászástól
jóformán lefoszlott rólam.

2 Amikor egy pillanatra

elaludtam, hogy beleláthassak
az idő iszonyatos, égbe nyíló
szakadékába, ahová fekete
víz zuhog folyamatosan,
és világitó kavicsokat sodor
magával, valaki
új ruhát tett le mellém.

3 Elnéztem azt az öltözéket,
amilyen sovány vagyok,
ugyanígy mutatna,
ha már benne lennék.

Negyvenedik nap

1 Negyven nap. Tudom,
hogy nem maradhatok tovább.
Betelt a mérték. A többi
már kérdés lenne.

2 Ajultan hevertem órákon
át, az utolsó szavaim
súlyától ajultam el,
mert az biztos,
hogy nem a saját
súlyomtól.

3 Fölkapott a szél
és odébb vitt, mint
egy falevelet, tollpihét,
testet öltött gondolatot,
vagy a kő börtönéből
kiszabadult lelkét.

4 Feltört tojásokként
hevernek körülöttem
a kövek, mindegyik
megrepedt, megnyílt,
szája elől elhengerítettek,
eltoltak egy kőmorzsát,
és annyi lélek lépett a világra,
hogy félek, nem is fogja bírni.

5 Sivatagi számum közeledik,
vörös az ég alja, fekete
az ég közepe, mintha
léptek döngénének,
óriásruha suhogna,
és hangyák építenék
föl fényből és zúgásból
az igazi Jeruzsálemet.

KISS JUDIT ÁGNES

Grádicsonok éneke

két út van
mindegyik

előtted
lépésre

sosincszen
kétfelé

harmadik
ágazik

mindegy hogy
egyik a

mikor hogy
bizalom

nappal vagy
másik a

éjjelen
félelem

kétfelé
nincs rá sok

ágazik
időd egy

készülj a
másodperc

döntésre
törtrésze

az egyik
az egyik

magányos
elpusztít

másikhoz
a másik

társat kapsz
föltámaszt

mindegy
az egyik

az irány is
magadban

mindenképp
a másik

két út van
Jézusban